

EL
DESTÍ
D'EN
FAUSTO

UNA FAULA PINTADA

OLIVER JEFFERS

Andana
editorial

Per a en Kurt i en Joe
(i per a la resta)

Una vegada hi havia un home
que creia que ho posseïa tot

i es va disposar
a inspeccionar el que era seu.

—Ets meva

—va dir en Fausto a la flor.

—Sí
—va dir la flor—.
Soc teva.

Satisfet,
en Fausto va continuar caminant.

—Ets meva
—va dir a l'ovella.

—Sí
—va dir l'ovella—.
Suposo que sí.

Tot ufanós,

en Fausto va continuar caminant.

Tot seguit, en Fausto va arribar
a un arbre i va afirmar:
—Arbre, ets meu.

l'arbre va contestar:
—Ah, d'acord,
puc ser teu.

I l'arbre es va inclinar
davant de l'home.

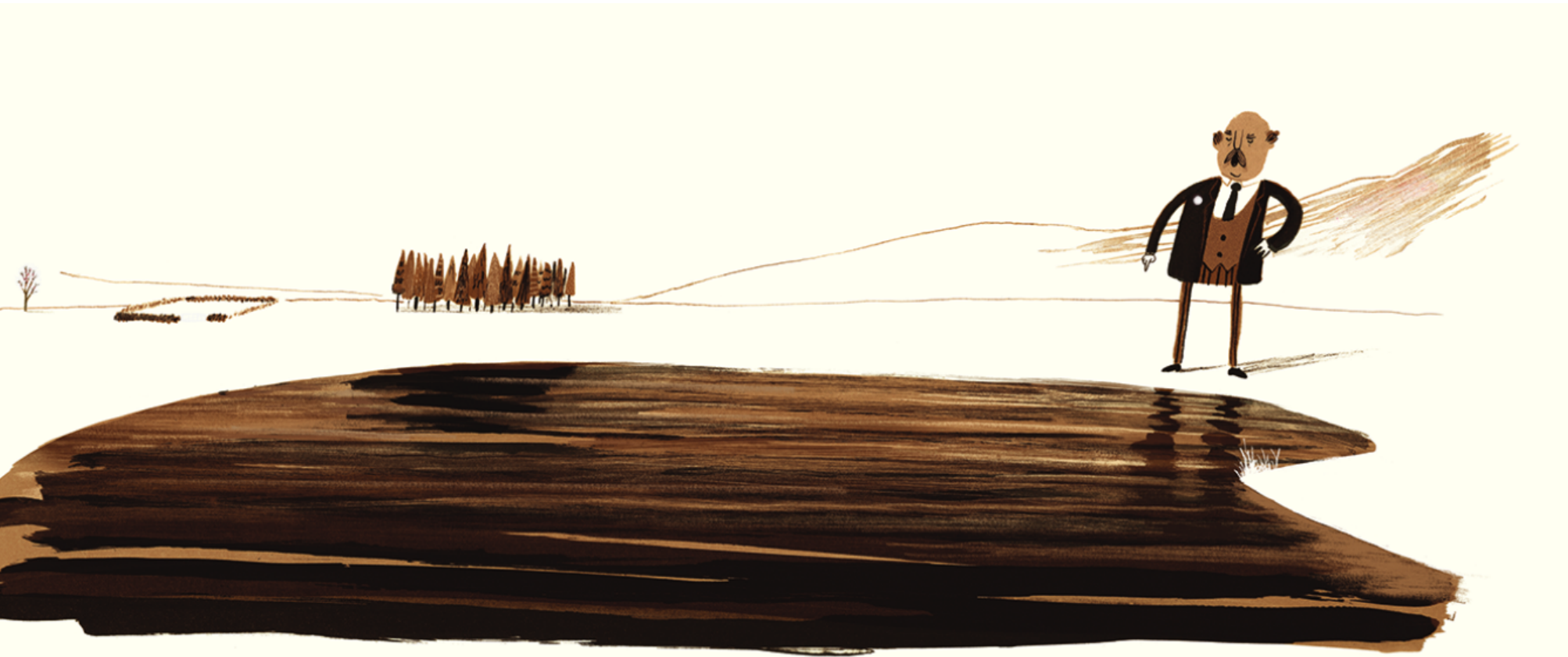
Això va complaure en Fausto,
que va seguir el seu camí,
content de ser el propietari

d'una ovella
una flor
i d'un arbre.

Al cap de poc, en Fausto
havia reclamat un prat,
un bosc i un llac.

Al principi, el llac havia fet
veure que no el sentia,

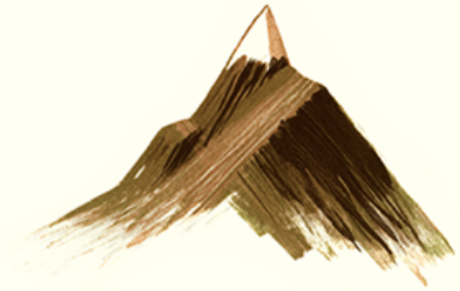
però en Fausto li havia
ensenyat al llac

qui era el que manava.

Quan va arribar a una
muntanya, en Fausto
va dir amb veu clara:

—Muntanya, ets meva!

—No —va dir la muntanya—.

Jo soc meva.

